

O store Gud, når jeg i undring aner,
hva du har skapt i verden ved ditt ord.
Ser universet med de mange baner,
og vet alt liv oppholdes ved ditt bord;

Da bryter lovsang ifra sjelen ut,
O store Gud, o store Gud!

Når jeg i skriften ser du mange under,
som Gud har gjort fra første Adams tid.
Og ser hvor trofast Herren alle stunder
har ført sitt folk igjennom livet strid.

Når jeg så vet at Kristus lot seg føde,
Ja, at han gikk omkring og gjorde vel.
Inntil han sonet verdens synd og døde,
og oppsto for å frelse hver en sjel:

Når så til slutt hvert tidens slør må falle,
og troens mål er nådd, så jeg får se.
Vil evighetens klokke sjelen kalle
for tronen mellom skaren hvit som sne:

Da bryter lovsang ifra sjelen ut,
Takk, store Gud, takk, store Gud

Carl Gustav Boberg, 1886
Knut Josef Andersen, 1956